

Pojmom digitálni domorodci (natives) sa okrem generácie ľudí vyrastajúcich v prostredí internetového jazyka dá nazvať aj generácia umelcov a umelkýň, ktorá tvorí v podmienkach zdieľanej vizuality zachycovanej pojmami postinternet a postirony. Postinternetové umenie sa rozvinulo v 10. rokoch 21. storočia ako umenie „asimilované“ do internetu (Cepáková, 2014). Teoretik postinternetu Ian Rothwell nazýva digitálnu fotografiu „oblasťou hyperreality“, aká vyrastá z „ostro vymedzených, neprerušiteľných pixelov“, a referuje len sama k sebe. Zoomovanie obnažuje materialitu digitálneho obrazu a robí obraz menej viditeľným v rámci priblíženia, ktoré sa paradoxne používa na zviditeľnenie (Rothwell, 2024).

Na tejto výstave prezentovaná tvorba Nicholasa Wintzlera využíva videá a digitálnu fotografiu s textom. Slabo nasvietená fotografia, nepresne orezaný obraz vzhľadom na text a jednoduché efekty fotokoláže dosahujú poetiku, ktorá síce používa kódy všednej a nesofistikovanej internetovej tvorby, ale zďaleka sa jej vymyká svojimi zneisťujúcimi obsahmi. Niektoré diela Wintzlera vzdialene pripomínajú post-ironické „affirmation memes“, ktoré pomocou čierneho humoru a estetickéj „trápnosti“ reagujú na motivačný instagramový obsah (Flora, 2022). Akademičky skúmajúci/e post-iróniu vnímajú postironické hnutie ako kultúrny pohyb spochybujúci dualitu irónie a úprimnosti, pričom skutočný zámer autorského hlasu je znejasnený. Vhľad do autorských zámerov poskytujú blogy Nicholasa Wintzlera, ktorými priebežne dokumentuje tvorivé procesy formou na pomedzí *deconstruction* a umeleckého výskumu. Tieto racionalizácie rozsiahleho projektu Intermediální literát nazýva „intelektualizáciou“.

Výstava migrujúci text je postavená predovšetkým na printoch týmto spôsobom pracujúcich poetických obrazov. V jednej skupine diel autor posúva digitálny obraz do intenzívneho a kuriózneho fyzického. Digitálna forma nadobúda trojdimenziálnu tvarovosť prostredníctvom izolačnej peny, pamäťovej peny, kartónu či alobalu, ale aj ostro žltého kábla. Rámcové matérie pre printy tvoria priestorovú hĺbku a vzhľadovú objemnosť diela, ale aj tie sa v skutočnosti vyznačujú ľahkosťou a prenosnosťou – podobne ako súbory fotografií v nízkom rozlíšení. Digitálny rozpad sa stáva nositeľom ucelenej emocionality, ktorá je autorsky intímna aj politická – vzťahujúca sa k znehodnotenej (alebo znovunájdenej) autenticite digitálnej kultúry. Ako píše Ian Rothwell, nekvalitná fotografia azda nesie „najhlbšie tajomstvo komodity v rámci dnešného kapitalizmu“ – charakterizujú ju „degradácia, kompresia a systematické ochudobňovanie, ktoré vykonáva samotný kapitál.“ Wintzlerovo umenie pritom umožňuje aj ďalšie a viaceré roviny čítania a spájania sa s jeho migrujúcim textom. Tie môžu byť odhaľované postupne ale aj náhle – cez viacpodlažné vrstvenie materiálu a poznatkov.

